

Пишаємося Далівським університетом

БИКАДОРОВ Віктор Петрович

Випускник
Ворошиловградського
машинобудівного інституту за
спеціальністю «Двигуни
внутрішнього згоряння» (1973 р.)

Голова правління ВАТ «Холдингова
компанія «Луганськтепловоз».
Лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки, академік
Транспортної й Інженерної
академії України, заслужений
працівник компанії
«Луганськтепловоз», заслужений
працівник промисловості України,
почесний залізничник України.
Нагороджений орденом
«За заслуги» III ст.

Народився 15 липня 1948 р. на хуторі Середній Митякин Тарасовського району Ростовської області.

Ще у школі вирішив вступати до технічного вузу, бо техніку любив із дитинства, і до закінчення 11-го класу вже працював механізатором. До речі, таку спеціальність здобували на той час майже всі випускники сільських шкіл. Обрав я тоді Ворошиловградський машинобудівний інститут і нині, через багато років, розумію, що з вибором не помилюся. І сьогодні в пам'яті живуть подробиці вступу в інститут та п'ять років навчання. Ці роки залишилися найсвітлішими в моєму житті. Коли вступав до інституту, конкурс був дуже великий — 12 осіб на місце. Мабуть, тому, що одночасно одержали атестати зрілості випускники одинадцятих і десятих класів. Але в нашій сільській школі були хороші вчителі, тому я успішно склав екзамени і став студентом транспортного факультету. Для мене це було свято.

Серед однокурсників були й такі, що вступили до технічного вузу не за власним бажанням, а за порадою батьків. Та побудована на дисципліні й відповідальності та сповнена доброзичливістю друзів і викладачів інститутська атмосфера дуже швидко змінила їхнє ставлення до навчання. Так, справді, навчатися було цікаво.

Коли мені як випускникові інституту й керівникові тепловозобудівного заводу, запропонували написати спогади до цієї книги, я насамперед подумав про тих, із ким провів п'ять щасливих років навчання, про своїх друзів із групи Т-261. Це була найдружніша група в інституті. Викладачі зізнавалися, що кращої групи до нашого випуску не пам'ятали. Щирі, теплі й дружні відносини між нами залишилися досі.

Щоп'ять років, як обіцяли в 1971 році, їдучи на роботу за розподілом у різні міста, ми збираємося в інституті, тепер уже Східноукраїнському національному університеті імені В. Даля. Проводимо разом два дні, спілкуємося, згадуємо навчання і ніби молодішаємо від цього. Приїжджають усі — із Дрогобича, Харкова, Курська, Брянська й навіть Южно-Сахалінська. Ось так і подружилися на довгі роки під час навчання в інституті. Нам є що розповісти одне одному, життя в усіх багате на спогади і події. Обов'язково запрошуємо на наші зустрічі й викладачів. Вони у нас були чудові.

Лекції і практичні заняття Василя Олексійовича Звонова, Бориса Павловича Румянцева, Леопольда Олександровича Станіславського, Миколи Олександровича Толкачова, Олександра Георгійовича Рибальченка, Віктора Олександровича Дем'янова й багатьох інших давали відчуття справжньої вищої школи. Згодом нам, випускникам інституту, дуже знадобилися отримані на лекціях і практичних заняттях знання. Мені приємно усвідомлювати, що більшість випускників групи Т-261 зробили свій внесок у розвиток дизелебудування й локомотивобудування, інші напрямки машинобудування України й Росії. Віктор Петренко й Олександр Рейзин освоювали виробництво дизелів типу ЗД70 на заводі імені Малишева в Харкові (нині Олександр Рейзин і Степан Одноволик — провідні спеціалісти нашої компанії). Гурій Ляховой розробляв судові двигуни в Хабаровську, Анатолій Габицулін, Олександр Йотка, В'ячеслав Іщенко будували судові двигуни в Токмаку. Юрій Башлаєв, Анатолій Канигін і Михайло Мазепа випробовували, доводили до високого технічного рівня двигуни потужних тракторів у Харкові. Кожен із них і багато інших наших випускників стали провідними спеціалістами у своїй галузі, що підтверджує високу репутацію нашого інституту.

Вважаю, що мені пощастило: я потрапив за розподілом до конструкторського бюро тепловозобудівного заводу імені Жовтневої революції. Звичайно, для хорошого керівника важливо бути економістом, психологом, менеджером. Але чи не найголовніше — кваліфікованим фахівцем, знати конструкцію локомотива, розбиратися в технологічному ланцюжку, бути в курсі проблем виробництва. Сьогодні в мене багато труднощів у роботі, але принаймні не в розумінні процесу створення нової конкуренто-

спроможної продукції. А проєктують, випробовують, організовують виробництво локомотивів у холдинговій компанії «Луганськтепловоз» здебільшого випускники СНУ імені В. Даля. Лише за останні десять років компанія розробила, створила і впровадила у виробництво цілу низку нових локомотивів і приміських поїздів, які раніше в Україні не вироблялися. Це експортний тепловоз ТЕ-114І, пасажирський тепловоз ТЕП-150, електропоїзди постійного і змінного струму ЕПЛ-2Т і ЕПЛ-9Т, дизель-поїзд нового покоління ДЕЛ-02, маневровий тепловоз ТЕМ-103, вантажний електровоз 2ІВ-5, магістральний тепловоз 2ТЕ-116У. Велика заслуга у їх створенні й освоєнні — випускників нашого, тепер уже, університету.

Серед них — директор виробництва П. М. Корпов, комерційний директор С. О. Михеев, заступник головного конструктора В. О. Догадін, начальник центрального технологічного бюро Є. О. Якименко, начальник відділу механізації й автоматизації Д. А. Реқунчак, начальник відділу ЦКБ С. В. Антонов, керівники конструкторських бюро В. І. Нестеренко, В. С. Лисянський, С. В. Севостьянов, І. В. Рубаник, Б. В. Болоцький, В. А. Березницький... Організують виробництво нової техніки начальники цехів Ю. Є. Григоренко, А. В. Шевченко, В. П. Скляров, В. Д. Зеньков, В. Є. Клейменов...

Завдяки їм та багатьом іншим талановитим інженерам, фахівцям і організаторам високого рівня змогла вистояти в нелегкі часи й наша компанія, і вся галузь транспортного машинобудування в Україні. Щороку, незважаючи на економічні труднощі, наш завод приймає молодих фахівців — випускників СНУ імені В. Даля різних спеціальностей. Вони з першого дня стають рівноправними, а, що найголовніше, завдяки своїм знанням — активними членами колективу творців складної наукомісткої техніки, якою є сучасні локомотиви.

Мені завжди не подобалася інтермедія, де молодому спеціалісту кажуть: «Забудь дедукцію, давай продукцію». Мені і моїм колегам-виробничникам, знадобилося все, чому нас навчали в інституті. Навпаки, увесь час прагнув здобути ще більше знань. І мені б дуже хотілося, щоб нинішні й майбутні студенти СНУ знали, що зайвих знань не буває. Їх може лише не вистачати. Це правда. Як правда й те, що всі ми, випускники Далівського університету, вдячні йому за чудові роки навчання, за міцні знання, за дружбу з однокурсниками і спілкування із чудовими викладачами. І ми пишаємося своїми дипломами, які дали нам путівку у велике й цікаве життя, наповнене захопливою роботою зі створення вітчизняної машинобудівної продукції високого рівня.

Тісна взаємодія науки й виробництва завжди сприяє створенню конкурентоспроможної сучасної машинобудівної продукції.

На тлі ДЕЛ-02 (зліва направо): ректор СНУ ім. В. Даля О. Л. Голубенко, технічний директор ВАТ «ХК «Луганськтепловоз» Г. Г. Басов, заступник технічного директора з нової техніки й модернізації М. М. Найш, Президент НАН України Б. Є. Патон, генеральний директор ВАТ «ХК «Луганськтепловоз» В. П. Бикадоров